

Къде е границата между престъпното поведение и гражданското неподчинение?

(Разказ)

Беше зима. Все още помня снежинките, които прехвъркваха и образуваха бял килим по сухата напукана земя. Студеното време не спираше децата от това да играят навън и да се гонят със снежни топки. Бях болна и тъжно гледах през заскрежения, изписан с ледени цветя прозорец, надявайки се, че скоро и аз ще мога да се забавлявам.

Една неделна сутрин се събудих от шума на телевизора в съседната стая. Наметнах си жилетката и отидох да видя какво се случва. Родителите ми слушаха новините, докато нервно се разхождаха напред-назад и напрегнато обсъждаха нещо. Когато ме видяха, се опитаха бързо да изгасят телевизора и да ме разсеят, но вече беше късно. Бях чула новината гръмко и ясно и не можех да повярвам на ушите си. В една от страничните улички били намерили убито момиче. Аз го познавах, беше моя съученичка в началното ми училище. Първоначално не можех да възприема тази така тежка новина, но по-късно започнах да ридаю и да моля родителите ми да ме убедят, че това беше лъжа.

Минаха дни, седмици и накрая месец. Времето не се променяше, беше все така студено и сурово. Полицията още не беше открила престъпника и целият град се притесняваше за безопасността си. Родителите не пускаха децата си сами навън и бяха неотлъчно до тях.

Мина известно време и излезе новина за първия заподозрян. Беше мъж на средна възраст и макар да не го познавах лично, знаех, че няма начин да е той. Често го виждах да се разхожда в парка и храни гълъбите, помагаше на бедните и не изглеждаше като човек, който би наранил някого. Другите обаче, сякаш заслепени от тревога, веднага повярваха на новината и забравиха за правилото „невинен до доказване на противното“. Първоначално хората започнаха да го отбягват и да го гледат накриво. Постепенно малка групичка от съседната улица реши да протестира в искане да затворят в затвора предполагаемия извършител. С времето повече граждани започнаха да се събират пред къщата му и да искат обяснение. Вече не виждах мъжа и започвах да изпитвам съчувствие към него.

Повече слухове се разнесоха и новината се разгласи из цялата страна. Общината обяви официална дата за протест и когато денят наближи, започнаха се затварят пътища и да се организират шествия. Моето семейство също беше решило да отиде, въпреки опитите ми да ги спра.

Най-накрая дойде денят и улиците бяха изпълнени с хора, носещи знаци, плакати, пръчки и какво ли още не. Първоначално шествието беше спокойно, но с всяка крачка, която пристъпвахме, ми се струваше, че става все по-шумно и по-шумно. Пристигнахме пред къщата на мъжа и хората започнаха да викат с цяло гърло да излезе. Мястото беше подсигурано с охрана, която забраняваше на другите да прескочат прага на двора му. Протестиращите започнаха да недоволстват и да се бутат, наранявайки се взаимно.

Падаха хора на земята, други се сбиваха, а някои дори не разбираха какво се случва. Охраната се опита да се намеси, но и те бяха нападнати. От тълпата се чу висок вик и се хвърли камък по къщата, счупвайки единия прозорец. Крясъци разсичаха въздуха като нож и камъни се разлетяха като разгневени птички. Тълпата вече не се състоеше от близки, приятели и съседи, а от разгневени като диви животни хора, които са си изгубили ума.

Видях как един от камъните улучи полицай по рамото. Той залитна, но не падна, изруга и започна да размята палката си. Някой бутна майка ми, но за щастие успях да я хвана. Опитах се да ни отведа малко по-встрани, където нямаше толкова много хора. Докато си проправяхме път, се чу силен писък. Поогледах се и видях малко момченце, което беше паднало на земята и кървеше от главата. За миг сякаш всичко замлъкна. Около детето се струпаха хора в опит да помогнат. Извикаха линейка и се опитваха да държат момчето в сваят. Изведнъж се чу вик като гръм:

– Излезе! Той излезе!

Вратата на къщата беше леко открената. Бавно се показва силуета на мъжа, който някога виждах как храни гълъбите и помага на другите. Той изглеждаше различно. Не се усмихваше, имаше черни кръгове под изпълнените си с умора очи, беше с навесена глава и свити рамене.

Когато го видя, тълпата забрави за момчето и се втурна към къщата. Аз виках, опитвах се да ги спра, но гласът ми беше като в пустиня – безсмислен и нечут. Едвам успяхме да вкараме нараненото дете в линейката. Полицията се опитваше да удържи разлютената тълпа и да защити мъжа. Камъни, стъкло, пръчки прелитаха като куршуми, ранявайки своите жертви. Дойде полицията и с много труд овладя положението, изпращайки хората по домовете си, а ранените в болницата.

Мина се година след този ужасяващ инцидент. Разчу се новината, че се е открил виновника. Млад мъж с тъмно минало. Казват, че сам отишъл и си признал. Всички бяха съкрушени. Осъзнаха, че са провалили живота на бедния мъж, който ще продължи да живее с този груб спомен. Скоро след като истината се разобличи, хората сякаш забравиха за случилото се, за жестокостта, за кръвта. Никой не поиска прошка от никого.

А аз? Аз все още помня крясъците, камъните и очите ... неговите очи. И се питам къде е границата между престъпното поведение и гражданското неподчинение.

Пламена Ивайлова Панова, 10 клас
Област Разград, общ. Разград, гр. Разград, ПГПЧЕ „Екзарх Йосиф“
Преподавател: Искра Ганева